

Új kedvenc
az Ezer csók
szerzőjétől!

a Wish for Us

ezt
kívánom
magunknak

*fine
selection*

TILLIE COLE

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

TILLIE COLE

a
Wish
ezt
kívánom
magunknak
for
Us

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Romannek, a szívem dobbanásának.

„A zene lelket kölcsönöz a mindenségnek,
szárnyat az elmének, szállni tanítja a képzeletet,
bájt ad a szomorúnak, derűt és életet mindennek.”

– PLATÓN

Első fejezet

Cromwell

Brighton, Anglia

LÜKTETETT A KLUB, ahogyan a tömegre zúdított zeném átvette a hatalmat a testük felett. Karok a levegőben, ringó csípők, tágra nyílt, üveges szemek feleltek a ritmusaimra, miközben az ütemes dallamok irányították minden mozdulatukat. A levegő sűrű és ragacsos volt, a ruhájuk a bőrükre tapadt. Mindannyian azért zsúfolódtak be a telt házas klubba, hogy engem halljanak.

Figyeltem, ahogyan mindenféle színben izzottak. Ahogyan beleveszték a zenébe. Ahogyan levetették magukról azt, aki aznap voltak: irodai dolgozók, diákok, zsaruk, ügyfélszolgálatosok vagy bármi más. Abban a pillanatban, abban a klubban – minden bizonnyal szétszívva magukat – teljesen a zeném bűvölete alá kerültek. Akkor és ott a zeném volt az életük. Csak az számított, miközben hátravetett fejjel üldözték az élvezeteket, a nirvánát, amiben a színpadról részesítettem őket.

Én azonban nem éreztem semmit. Semmit, csak a bénultságot, amivel a mellettem álló pia ajándékozott meg.

Két kar kúszott a derekam köré. Forró lehelet csiklandozta a fületem, és telt ajak csókolta a nyakamat. Miközben a szám utolsó ütemeit pörgettem, megragadtam az üveg Jack Danielst, és jól meghúztam. Lecsaptam a palackot, és visszafordultam a laptopomhoz, hogy bekeverjem a következő számot. Éles körmű kéz túrt bele a hajamba, és meghúzta a fekete tincseimet. Néhány billentyűt lenyomva lehalkítottam a zenét, és visszavettem a tempóból.

Hosszan lélegeztem párat, miközben a tömeg csak várt, és visszafojtott levegővel figyeltem, ahogyan lassú ringatózással várta a crescendót. A ritmusok és dobok legendás rohamát, a keverés örületét. Felpillantottam a laptopomból, végignéztem a tömegen, és félmosolyra húztam a számát, ahogyan a szakadék szélén állva várnak... csak várnak... csak várnak...

Most.

Lecsaptam a kezemet, és a bal fülemhez szorítottam a fejhallgatómat. Villámként hasított bele a tömegbe az elektronikus zene. Neonfények villantak fel. Zöldek, kékek és vörösek töltötték be a látómezőmet, ahogyan a sugarak pajzsként tapadtak az emberekre.

A karok megszorították a derekam, de nem foglalkoztam velük. Inkább a nevemet suttogó Jack Danielsre hallgattam. Megint meghúztam az üveget, mire az izmaim lassan ellazultak. A kezem a laptopom billentyűzete és a keverőpult felett táncolt.

Felnéztem. A tömeg még mindig a tenyeremből evett.

Ahogy mindig.

Ekkor egy lány vonta magára a figyelmemet, aki a táncparkett közepén állt. Hosszú, barna haját hátrafogta az arcából. Lila, magas nyakú ruhát viselt – egészen máshogy öltözködött, mint a többiek.

Az öt körbevevő színek is mások voltak, mint a bulizók körül: halvány rózsaszín és levendulalila. Nyugodtabb. Higgadtabb. Összevont szemöldökkel figyeltem. Behunyta a szemét, de nem mozdult. Egy helyben állt, és teljesen magányosnak tűnt, miközben körülötte ugráltak és lökdösődtek az emberek. Felfelé fordította a tekintetét, mintha valamire nagyon odafigyelt volna.

Felpörgettem a tempót, és addig feszegettem a ritmus és a tömeg határait, ameddig csak bírták. De a lány mozdulatlanul állt. Ez furcsa volt. Mindig az ujjaim köré csavartam a bulizókat. Én irányítottam őket, akárhol is zenéltem. Ebben az arénában én voltam a bábmester. Ők pedig a bábok.

Égette a torkomat az újabb korty Jack. A következő öt szám alatt a lány ugyanúgy csak állt ott, és úgy itta az ütemeket, mint a vizet. De az arca nem változott. Semmi mosoly. Semmi eufória. Csak behunyt szemmel, elgyötört arccal állt.

A rózsaszín és a levendula pedig ugyanúgy pajzsként vonta be.

– Cromwell – súgta a fülembe a szőke lány, aki úgy tapadt rám, akár a kullancs. Felhúzta a pólómat, és az ujjait a farmerom derekába csúsztatta. Hosszú körmei mélyre nyúltak. Mégsem bírtam levenni a szememet a lila ruhás lányról.

Barna haja kezdett bepöndörödni a zsúfolt buli okozta izzadságtól. A szőke lány, akit egy hajszál választott el attól, hogy az egész klub előtt kiverje a farkamat, lehúzta a sliccemet. Bekészítettem a következő számot, majd megragadtam a lány kezét, elrántottam magamtól, és felhúztam a sliccemet. Nagyot nyögtem, amikor újra a hajamban kezdett matatni. A haveromra néztem, aki előttem zenélt.

– Nick! – A pultomra mutattam. – Figyelj rá! És el ne rontsd!

Nick zavarodottan ráncolta a homlokát, majd meglátta a mögöttem álló lányt, és elvigyorodott. Elvette tőlem a fejhallgatót, és

odalépett a pulthoz, hogy a bekészített lejátszási lista rendben legyen. Steve, a klub tulajdonosa mindig beenged néhány lányt a színpad mögé. Soha nem kértem erre, de nem is utasítottam vissza őket. Miért is utasítottam volna vissza egy dögös csajt, aki bármire hajlandó?

Lekaptam a Jackemet a pultról, miközben a szőke máris a számra tapadt, és az ujjatlan Creamfields pólómnál fogva lehúzott a színpadról. Letéptem az ajkamat az övéről, és az üveget tettem a helyére. A lány egy sötét helyre vonszolt. Térdre bukott, és megint nekiesett a sliccemnek. Behunytam a szemem, ő pedig munkához látott.

Beleittam a whiskey-mbe, és a falnak döntöttem a fejemet. Nagyon akartam, hogy érezzek valamit. Lepillantottam, és néztem, ahogyan a szőke frizura alattam ugrál. De a minden egyes rohadt napomat átható zibbadtság miatt gyakorlatilag semmit nem éreztem belül. A gerincem alján egyre nőtt a feszültség. Megfeszült a combom, és már kész is voltunk.

A szőke felállt. Láttam a szemében a csillogást, ahogyan rám nézett.

– A szemed – mondta, és az egyik ujjával körbesimított a szemem körül. – Milyen furcsa színe van! Nagyon sötétén kék.

Valóban. A fekete hajammal együtt erre is mindig felfigyeltek. És persze arra, hogy én voltam Európa egyik legmenőbb új DJ-je. Na jó, talán ennek kevesebb köze volt a szememhez, mint a nevemhez: Cromwell Dean. Ezzel a névvel hirdették magukat a legnagyobb zenei fesztiválok és klubok a nyáron.

Felhúztam a sliccemet, és Nick felé fordultam, aki épp a következő mixemet rakta be. Összerándultam, amikor nem úgy úsztatta be, ahogyan én tettem volna. A táncparketten hömpölygő füst mögött mélykék árnyalatok játszottak.

Soha nem süllyedtem a mélykék szintjére.

Odavettem a lánynak egy „köszí, szívit”, és elsiettem mellette. Elengedtem a fülem mellett, amikor válaszként rám szisszent.

– Te faszl!

Lekaptam Nick fejéről a fejhallgatómat, és felvettem. Néhány bil-lentyűnyomogatás után a tömeg újra a tenyeremből evett.

Ösztönösen arrafelé néztem, ahol a lila ruhás lány állt.

De már eltűnt. Vele együtt a rózsaszín és a lila is.

Ledöntöttem egy újabb korty Jacket. Bekevertem egy újabb szá-mot. Azzal kikapcsoltam az agyamat a fenébe.

Hideg volt a homok a lábam alatt. Itt, Angliában már a nyár elején jártunk, de ez mégsem jelentette azt, hogy az éjszakai szél nem fa-gyasztotta volna le az ember golyóját azonnal, amint kilépett az aj-tón. Az üveg piát és a cigimet szorongatva lehuppantam a homokba. Rágyújtottam, és a sötét égboltra meredtem. A telefonom megint rezegni kezdett a zsebemben. Egész este ez ment.

Dühös voltam, amiért meg kellett mozdítanom a karomat miat-ta. Elővettem a telefonomat, és láttam, hogy három nem fogadott hívásom is volt Lewis professzortól. Kettő az anyámtól, és néhány üzenet is várt rám.

Anya: Lewis professzor megint megpróbált elérni téged.

Mit fogsz tenni? Kérlek, hívj fel! Tudom, hogy mérges vagy, de a jövődről van szó. Tehetséges vagy, kisfiam. Talán itt az idő, hogy idén tiszta lappal indulj. Ne pazarold el azért, mert dühös vagy rám!

Vörösen izzó harag futott át rajtam. Legszívesebben abba a rohadt tengerbe hajítottam volna a telefonomat, hogy az összes elbaszott

gondolatommal együtt a víz mélyére süllyedjen, de ekkor megláttam, hogy Lewis professzor is írt nekem.

Lewis: Az ajánlat még mindig áll, de a jövő hétre tudnom kell a választ. Minden megvan, ami kell az áthelyezéshez, már csak a válaszod hiányzik. Kivételes tehetség vagy, Cromwell. Ne vesztegesd el! Szívesen segítek.

Ezúttal csak magam mellé ejtettem a telefont, és visszasüppedtem a homokba. Hagytam, hogy a nikotin megtöltse a tüdőmet, és behunytam a szemem. Amint lecsukódott a szemhéjam, halk zenét hallottam meg a közelből. Komolyzene volt. Mozart.

A részeg agyam azonnal visszarepített a gyerekkoromba.

– *Mit hallasz, Cromwell?* – kérdezte az apám.

Becsuktam a szemem, és a darabra figyeltem. Színek táncoltak a lelki szemeim előtt.

– *Zongorát. Hegedűket. Csellókat...* – Nagy levegőt vettem. – *Pirosakat, zöldeket és rózsaszíneket hallok.*

Kinyitottam a szemem, és az apámra pillantottam, aki az ágyamon ült. Meredten nézett rám. Furcsa kifejezés ült ki az arcára.

– *Te színeket hallasz?* – kérdezte. *De nem hangzott meglepettnek. Kigyúlt az arcom. A takaróm alá bújtam, de az apám lehúzta a szememről, és megsimította a hajamat.*

– *Az jó – mondta mély hangon. – Az nagyon jó...*

Felpattant a szemem. Fájni kezdett a kezem. Az üvegre pillantottam, amit még mindig szorongattam: az ujjaim kifehéredtek, ahogyan a palack nyakát markolták. Felültem. Forgott velem a világ a testemben lévő whiskey mennyiségétől. Lüktetett a halántékom.

Rájöttem, hogy nem a Jack miatt volt, hanem a zenétől, ami a part-ról szűrődött felém. Hátrasöpörtem a hajamat az arcom elől, és jobbra néztem.

Valaki ült ott, néhány méterrel arrébb tőlem. Hunyorogva néztem felé a derengő éjszakában. A nyár korai napkeltjének halvány fényében sikerült kivennem az ember körvonalát. Egy lány volt. Egy takaróba burkolózó lány. A telefonja mellette hevert, és a hangszórójából egy Mozart-zongoraverseny hangjai áradtak halkán.

Biztosan megérezte, hogy nézem őt, mert felém fordította a fejét. Homlokráncolva tűnődtem azon, hogy miért tűnik olyan ismerősnek, amikor...

– Te vagy a DJ – szólalt meg a lány.

Belém hasított a felismerés. A lila ruhás lány volt az.

Szorosabbra húzta maga körül a takarót, miközben visszajátszottam a fejemben az akcentusát. Amerikai volt. A Biblia-övezetre tippelem az orrhangja alapján.

Úgy hangzott, mint az anyám.

Mosolyra húzta a száját, amikor nem feleltem. Nem voltam az a beszédes fajta. Főleg nem akkor, amikor a gyomrom Jackkel volt tele, és amikor semennyire sem akartam cseverészni egy ismeretlen csajjal hajnali négykor egy hideg, brightoni tengerparton.

– Hallottam már rólad – mondta.

A tenger felé bámultam. A távolban hajók úsztak, a fényeik apró szentjánosbogarakként jártak fel-alá. Nevetve szusszantam, de jókedv nélkül. Remek. Még egy lány, aki dugni akar a DJ-vel.

– De jó neked – morogtam, és meghúztam a whiskey-met, ami addiktív perzseléssel égette végig a torkomat. Reméltem, hogy emiatt begőzöl, vagy legalább abbahagyja a dumálást. Nem bírtam több zajt elviselni.

– Azt nem mondanám – vágott vissza. Zavarodottan összevon-
tam a szemöldökömet, és felé sandítottam. A tenger felé nézett, állát
a behajlított térde köré font karján pihentetve. A takaró lecsúszott a
válláról, és kilátszott alóla a lila ruha, amit észrevettem a színpadról.
Felém fordult, így már az arcát támasztotta meg a karjával. Hirtelen
átforrósodtam. Szép lány volt.

– Hallottam már rólad, Cromwell Dean. – Megvonta a vállát.
– Úgy döntöttem, hogy szerzek egy jegyet, hogy lássalak, mielőtt
holnap hazamegyek.

Újabb cigire gyújtottam. A lány összeráncolta az orrát. Nyilván
nem tetszett neki a szaga.

Így járt. Menjen arrébb, ha zavarja. Anglia egy szabad ország. De
nem mondott semmit.

Észrevettem, hogyan figyel engem. Barna szemével fürkésze hu-
nyorgott rám. Mintha valami olyasmit olvasott volna ki a lelkem-
ből, amit nem akartam, hogy bárki meglásson.

Senki nem figyelt még engem ennyire. Soha nem adtam rá le-
hetőséget. A színpadon remekül elvoltam, mert onnan mindenki
messze volt tőlem, lent, a táncparketten, ahonnan senki nem lát-
hatta a valódi énemet. A lány tekintetétől idegesen futkosott a há-
tamon a hideg.

Semmi szükségem nem volt erre.

– Ma este már leszoptak, szivi. Nem kell még egy kör.

A lány pislogott egyet, és a felkelő nap fényében is feltűnt, aho-
gyan elvörösödött.

– A zenédben nincs lélek – bukott ki belőle.

A cigim hirtelen megállt a kezemben a szám felé félúton. Valami
a gyomromba mart a szavai hallatán, de visszafojtottam az érzést,
amíg vissza nem tért a megszokott zsibbadtság.

Beleszívtam a cigimbe.

– Igen? Hát, ez van.

– Úgy beszélnek rólad, mintha valami messiás lennél azon a színpadon. De a zenéd nem más, csak szintetikus ritmusok és erőltetetten ismétlődő, unalmas tempó elegye.

Nevetve megcsóváltam a fejemet, mire a lány keményen a szemembe nézett.

– Ezt úgy hívják, hogy elektronikusdance-zene. Nem szimfonikus zenemű. – Széttártam a karomat. – Hallottál rólam. Te magad mondtad. Tudtad, hogy milyen számokat keverek. Akkor mégis mit vártál? Mozartot? – kérdeztem a telefonjára meredve, amiről még mindig az az átkozott zongoraverseny szólt.

Hátradóltam. Meglepődtem magamon. Ilyen sokat már nem is tudom, mióta nem beszéltem egyszerre. Beszívtam egy slukkot, majd kifújtam a tüdőmben rekedt füstöt.

– És kikapcsolnád azt az izét? Mégis ki a franc megy el meghallgatni egy DJ-t, aztán ül ki a partra komolyzenét hallgatni?

A lány összeráncolta a homlokát, de azért kikapcsolta a zenét. Hátradóltam a hideg homokon, és behunytam a szememet. Hallgattam, ahogyan a lágy hullámok a partot nyaldossák. A fejem megtelt halványzölddel. Hallottam, hogy a lány megmozdul. Nagyon reméltem, hogy indulni készül. De aztán éreztem, hogy mellém huppan. A világom elsötétült a whiskey-től és a megszokott alváshiánytól.

– Mit érzel, amikor a zenédet kevered? – kérdezte. Képtelen voltam felfogni, hogy miből gondolja, hogy ez remek alkalom a kérdészködsre.

Meglepő módon mégis válaszra nyitottam a számat.

– Nem érzek semmit.

Amikor a lány erre nem mondott semmit, az egyik szememet résnyire kinyitottam. Lenézett rám. Soha nem láttam még ekkora barna szemeket. Sötét haja lófarokba kötve lógott. Telt ajka és sima bőre volt.

– Akkor ez a baj! – mosolygott, de a mosoly inkább szomorúnak tűnt. Szánakozónak. – A legjobb zenéket érezni kell. Az alkotónak. A hallgatónak. Minden részletük érzésekbe csomagolva jut el az alkotásuktól a fülünkig.

Furcsa kifejezés suhant át az arcán, de gőzöm sem volt, hogy mit jelentett.

A szavai tördöfésként hatoltak a mellkasomba. Nem számítottam ilyen kemény megjegyzésre. És nem számítottam arra a nyers traumára sem, aminek egyenesen a szívemig sikerült hatolnia. Mintha egy henteskéssel átnyeste volna a lelkemet.

A testem legszívesebben felpattant és elmenekült volna. Száműzni akartam a zenémről alkotott véleményét az emlékeim közül. De ehelyett erőltetett nevetést préseltem ki magamból.

– Menj inkább haza, kis Dorothy! – vetettem oda foghegyről. – Menj vissza oda, ahol a zene még jelent valamit. Ahol *érezni* kell.

– Dorothy Kansasból jött. – Elkapta a tekintetét. – Én nem.

– Akkor húzz vissza oda, ahonnan jöttél, akárhol is legyen az! – csattantam fel.

Összefontam a karomat a mellkasom előtt, befészkeltem magam a homokba, és becsuktam a szememet, hogy kizárjam a hideg szelet, ami már szúrta a bőrömet – és a szavait, amik még mindig a szívembe hasítottak.

Soha nem hagytam, hogy bármit ennyire a lelkemre vegyek. Többé már nem. Csak egy kiadós alvásra volt szükségem. Nem akartam visszamenni az anyám házába itt, Brightonban, a londoni lakásom

pedig túl messze volt. Így csak reméltem, hogy nem találnak rám a zsaruk, és nem rúgnak ki a strandról.

Csukott szemmel folytattam:

– Kösz az éjféli kritikát, de Európa legfelkapottabb DJ-jeként, akinek tizenkilenc évesen a világ legnagyobb klubjai könyörögnek, hogy náluk keverjek, asszem, nem foglalkozom a terjedelmes megjegyzéseiddel, és inkább élem tovább a kurva jó életemet.

A lány felsóhajtott, de nem mondott mást.

A következő pillanatban már a nap égette az arcomat. Pislogva nyitottam ki a szememet. Hirtelen gyülekező sirályok rikoltozása csapta meg a fülemet. Felültem. A part üres volt körülöttem, a nap pedig már magasan járt. Megdörzsöltem az arcomat, és felnyögtem, ahogyan lassan beütött a másnaposság. Korgott a gyomrom, és egy nagy tányérnyi angol reggelit követelt rengeteg fekete teával.

Ahogyan felálltam, valami leesett az ölemből. A homokban egy takaró hevert a lábamnál. Az a takaró, amit a lila ruhás, amerikai lány mellett láttam.

Amibe tegnap éjjel burkolózott.

Felvettem, és enyhe illat lengett körbe. Édes. Addiktív. Körbepillantottam, de a lány már nem volt ott.

Otthagyta a takaróját. Nem is. Betakart vele engem. „*A zenédnek nincs lelke.*” Kíméletlenül összeszorult a gyomrom, ahogyan eszembe jutottak a szavai. Gyorsan elkergettem az emléket, mint általában mindent, amitől éreznem kellett. Jó mélyre zártam magamban.

Aztán hazavonszoltam a seggemet.

Második fejezet

Cromwell

JEFFERSON YOUNG EGYETEM, DÉL-KAROLINA

Három hónappal később...

BEKOPOGTAM AZ AJTÓN.
Semmi.

A padlóra dobtam a táskámat. Amikor senki nem felelt, lenyomtam a kilincset, és beengedtem magam. A szoba egyik felét posztterek borították: zenekarok, illusztrációk, egy festmény Mickey egérről, egy élénkzöld lóherét ábrázoló rajz – a témák teljesen rendszertelenül, véletlenszerűen váltogatták egymást. Az ágy rendetlenül állt, összegyűrt, fekete paplanhuzattal a lábánál. Csipszeszacskók és csokipapírok borították az apró íróasztalt, az ablakpárkányon pedig felbontott festékek és használt ecsetek heverték.

Én is trehány voltam, de azért nem ennyire.

Balra nyilván az én ágyam állt. Mellédobtam a teletömött táskámat, majd az ágyra zuhantam. Kicsi volt, a lábam majdnem lelógott

a végén. Leemeltem a nyakamról a fejhallgatómat, és a fülemre tettem. Kezdett beütni az időeltolódás. Meghúzódott a nyakam attól, ahogyan fura pózban aludtam a repülőn.

Éppen elindítottam volna a zenét, amikor valaki berontott az ajtón. Egy magas, kócos, szőke srácra esett a pillantásom. Lógós rövidnadrágot és ujjatlan trikót viselt.

– Hát itt vagy! – kiáltott fel, és a térdére támaszkodva fújtatott.

Kérdőn felhúztam az egyik szemöldökömet. Feltartott kézzel jelezte, hogy várjak egy kicsit, majd közelebb lépett, és felém nyújtotta a jobbját. Vonakodva megráztam.

– Te vagy Cromwell Dean – közölte.

Felültem az ágyon, és lelendítettem a lábamat a földre. A srác kihúzta a székét az asztala alól, és az ágyam mellé hozta. Megpörgette, és a háttámlára támaszkodva leült rá.

– Easton Farraday vagyok. A szobatársad.

Biccentettem egyet, majd a szoba másik oldala felé intettem a fejemmel.

– A dekorációd egészen... eklektikus.

Easton rám kacintott, és szélesen elvigyorodott. Nem voltam hozzászokva a mosolygó emberekhez. Soha nem tudtam, hogy ugyan mi okuk van annyit vigyorogni.

– Felőlem így is mondhatjuk. – Felpattant a székről. – Gyerünk! Beletúrtam a hajamba, és felálltam.

– Mégis hova a retekbe megyünk?

Easton felnevetett.

– Azta! El fog tartani egy darabig, mire hozzászokom a kiejtésedhez. – Belebökött a karomba. – A lányok elájulnak majd tőle – mondta a szemöldökét húzogatva. – Na meg attól, hogy híres DJ vagy, meg minden. El vagy látva macákkal, mi?

– Nem panaszkodom.

Easton a vállamra tette a kezét.

– Te mázlista! Taníts! – Az ajtóhoz indult. – Na nyomás! Megkapod az Easton Farraday-féle tárlatvezetést a Jefferson Youngról.

Kinéztem az ablakon a belső udvarra. Forrón sütött a nap. Angliából jöttem, nem voltam hozzászokva ilyen perzselő forrósághoz. Gyakorlatilag Dél-Karolinából származtam. Az anyám itt élt, de én nem ismertem ezt a helyet. Héthetes koromban költöztünk át Angliába. Lehet, hogy Amerikában születtem, de ízig-vérig britnek éreztem magam.

– Miért is ne? – feleltem, azzal Easton kiterelt a szobából.

Végigkövettem a folyosón. Elhaladtunk néhány ember mellett, és mindannyiuk köszönt Eastonnek. Pacsikkal, ölelésekkel és kacsintásokkal fogadták a szobatársamat fiúk és lányok egyaránt. Észrevettem, hogy a srácok furcsán méregettek engem. Voltak, akik próbáltak rájönni, honnan vagyok ismerős nekik, mások pedig egyértelműen felismertek. Easton biccentett egyet egy srác és egy lány felé, akik felénk közeledtek. A srác rám nézett.

– Beszárás! Cromwell Dean. Easton mondta, hogy jössz, de azt hittem, csak kamuzik. – Megcsóválta a fejét. – Mi a bánatot keresel te itt az egyetemen? Mindenki csak erről beszél!

Válaszra nyitottam a számat, de Easton felelt helyettem.

– Lewis miatt, ugye? Mindenki, aki valaha hozzáért valamilyen hangszerhez, miatta jön ide.

A srác bólintott, mintha én válaszoltam volna meg a kérdését, nem Easton.

– Matt vagyok. Easton barátja. – Matt felnevetett. – Hamarosan meglátod, hogy a campus legnépszerűbb emberével kerültél egy szobába. Gólya korában három hét alatt mindenki megismerte őt,

aztán még néhány hét, és az egész kar, a végzősök és az összes diák tudta a nevét.

– Sara – mutatkozott be a Matt mellett álló, vörös hajú lány. – Biztosan a mi csoportunkba oszتانak majd be téged.

– Muszáj fellépned pénteken! – jelentette ki Matt.

Easton felmordult, és belecsípett Matt karjába.

– Volt egy tervem, Matt! Nem lehet csak úgy nekiszegezni az ilyen kérdést.

Ide-oda kapkodtam a tekintetemet Matt és Easton között. Sara csak a szemét forgatta, Easton pedig felém fordult.

– Van egy régi, elhagyatott pajtánk per raktárunk a campustól néhány mérföldre. Egy öregdiáké a telek és az épület, és megengedi, hogy ott bulizzunk. Nincs valami sok hely errefelé, ahol lehetne, így fel kellett találunk magunkat. Fel van szerelve az egész pajta. Az egyik tavalyi végzős telepakolta fényekkel, táncparkettet és színpadot alakított ki benne. El akarta szórni apuci pénzét, amiért megcsalta az anyját. Minden egyetemista ilyen helyről álmodik!

– A zsaruk? – kérdeztem.

Easton megvonta a vállát.

– Ez egy kisvárosi főiskola. A legtöbben a környékről jöttünk. Nem is volt igazán vonzó sulis a Jefferson, legfeljebb az alacsony tandíj miatt jöttek ide, egészen addig, amíg Lewis meg nem jelent idén. A legtöbb zsernyák egy osztályba járt valakivel, aki ide jár. Vagy régi haverok. Nem háborgatnak minket.

– Kicsit ilyen „ne szólj szám, nem fáj fejem” helyzetben vagyunk velük. A pajta elég messze van a lakott területektől ahhoz, hogy senki ne panaszkodjon a zaj miatt – tette hozzá Matt.

Lüktetett a fejem. Szükségem volt egy cigire és vagy tizennégy órányi alvásra.

– Jól van – feleltem, amikor három szempár meredt rám a válszra várva.

– A mindenit! – Matt átölelte Sara vállát. – El sem hiszem! Cromwell Dean lép fel a Pajtában! – Easton felé fordult. – Hát ez legendás lesz!

Easton tisztelegve intett neki, majd a vállamra tette a kezét.

– Körbevezetem Cromot. Később találkozunk!

Eastont követve a belső udvarba vezető lépcső felé indultam. A srác nagyot sóhajtott, amikor a párás levegő tehervonatként csapott meg minket. Easton széttárta a karját.

– Ez itt, Cromwell, az udvar. – A fűben emberek heverésztek, és zene hallatszott az egyikük telefonjából. Diákok olvastak és pihentek párosával. Eastonnek itt is mindenki köszönt, engem meg meredten bámultak. Valószínűleg ez van, ha másodévnben megy át az ember egy lepukkant egyetemre egy másik országból.

– Az udvar. Henyélésre, lógásra vagy amire tetszik – mondta Easton. Követtem őt a menzára, aztán a könyvtárba, ahol állítása szerint nem olvasni kell, hanem a polcok mögött kufircolni.

Ezután egy pick-uphoz értünk.

– Szállj be! – utasított. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzak vele, így beültem, ő pedig elindította az autót, és távolodni kezdtünk az egyetemtől.

– Szóval? – kérdezte, miközben rágyújtottam egy cigire, és hosszan beleszívtam. Behunyttal szemmel fújtam ki a füstöt. Kikészített az a kilenc óra a repülőn nikotin nélkül.

– Oszd meg az örömet, Crom! – szólt rám Easton. Áadtam neki a cigit. Letekertem az ablakot, és kinéztem a sportpályák és az amerikaifoci-csapat kicsi stadionja felé.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Szóval? – tette fel újra a kérdést Easton. – Azt értem, hogy Lewis idecsábított, de akkor is. Már gyakorlatilag megcsináltad a szerencsédet, nem?

Felé gördítettem a fejemet a támlán, hogy ránézzek. A karján tetoválás virított. Valami csillag alakú jelkép lehetett. Soha nem értettem, miért tetováltatnak az emberek egyetlenegy tetkót. Amint elkészült az elsőm, már foglaltam is az időpontot a többire. Már rengeteg volt, mégsem voltam még kész. Teljesen ráfüggttem.

A hangszóróból egy lejátszási lista szólt a telefonjáról. Szinte végzőre, egyszer csak az én mixem hangzott fel. Easton felnevetett.

– Ha nem tudnád, ezzel Isten is az én kérdésemre várja a választ.

Hátradöntöttem a fejemet, behunyt szemmel szívтам magamba a füstöt.

– Elvégeztem egy évet Londonban. Nem volt rossz, de nem akartam tovább Angliában maradni. Lewis meghívott ide, hogy tanuljak nála. Szóval eljöttem.

Rövid szünet következett.

– De még mindig nem értem. Miért végzed el egyáltalán az egyetemet? Már kész a karriered. Minek töröd magad?

Késszúrásszerű fájdalom hasított a gyomromba, és elszorult a torokom. Erről nem akartam beszélni. Így inkább csukva tartottam a szememet és a számat.

Easton felsóhajtott.

– Hát jó. Maradj csak ilyen rejtélyes! Még egy dolog, ami miatt be nedvedsednek a lányok. – Meglökte a karomat. – Nyisd ki a szemed! Hogyan mutassam meg neked Jefferson városát, ha be van csukva?

– Simán lehetnél olyan hangosbemondós idegenvezető. Amennyit járatod a szádat, egész jól megélnél belőle.